

Megjelenik évente tízszer.	„Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened.” Ésaías 52, 7.	IX. évfolyam 7 szám.
----------------------------	---	-------------------------

Hogyan gondolkozzunk a mások bűneiről?

TARTALOM:

Hogyan gondolkozzunk a mások bűneiről? . . . 49

Mit teszel felebarátod megmentéséért az Aratási-Hálamunkában? . . . 50

A váci „hegyi” gyülekezet. 52

Bakos atyafi. 53

Az ének és zene az Úr művében. 54

Összejöveteleink a délkeleti sarokban. 55

„Ne ítéljete a látszat után!” 55

Szemelvények. 56

Bibliám. (költemény) 56

„Atyámfiai, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítsátok útbá az olyant szelidségnek lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is. Egymás terhét hordozzátok és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.” Galata 6, 1. 2.

A bűnnel szemben általában minden időben két végletes álláspont foglalt helyet: a túlságos szigorúság és a túlságos enyheség. Volt idő, amikor a keresztyény egyházban megtagadták a bűnbánat kegyét az elsettől. Viszont volt egy kor melyben a bűnbocsánat könnyelmű osztogatósa vezetett a bűn elhatalmasodásához. Ugyanezt látjuk megnyilatkozni a törvénykezés terén is. Olykor az apróbb bűnöket is, — mint amilyen pl. a vadország volt — halállal büntették, máskor pedig az emberszeretet örve alatt gonosztevőket hagytak továbbfutni. Ez az ellentét azonban megfér egymással ugyanabban a korban, sőt még ugyanabban az egyénben is. A tehetséges vagy nagyhatalmú embernek elnézi a világ azt, amit az egyszerű embernél bűnnek, az erkölcsök megrontásának bélyegez.

A Szentírás nem ismeri ezt az ingadozó álláspontot, hanem határozottan kijelenti, hogy „a bűn zsoldja a halál”. — Másfelől azonban elfogad minden mentséget és enyhítő körülményt. Úgy kezeli a bűnt, mint bizonyos betegség eredményét, amelyet azonban nemcsak kell, de lehetséges is gyógyítani.

Midőn a mások bűneivel foglalkozunk, előre kell bocsájtanunk, miszerint a Biblia azt kívánja tőlünk, hogy oly mértékkel mérjünk másokat is, mint amilyenell megítéljük magunkat. Krisztus törvénye szerint, amit megkövetelünk a magunk számára, azt adjuk meg másoknak is.

A meggondolatlanságból elkövetett bűnök.

Vannak bűnök, melyek az ember hajlamaiból folynak, és az elkövetésükre kínálkozó alkalom hozta nyilvánosságra, hogy tulajdonképpen mi is lakozik a szívben. Ilyen esetben nincs jogunk a körülményeket okolni.

Vannak azonban olyan bűnök is, amelyek „előfogják” az embert. Az ember nyugodtan halad útján, nem is gondol a rosszra és egyszerre csak hirtelen és váratlanul elibe kerül a kísértés és még mielőtt felismerhette volna, máris áldozatává lett. Ilyen például, ha hirtelen oly kérdést tesznek fel valakinek, amely valami titkot érint. Ha az illető nem tudja megőrizni lélekjelenlétét, sietségében valami olyasmit talál mondani, ami nem egyezik meg a szigorú igazsággal és azután, hogy elszólását való-

*✓ In mindenféle Hírnök
bűnös emberrel
Az igazi békesség*

Miért a sok szenvedés?

a címe a legközelebb megjelenő két traktátunknak. A jelenleg legfontosabb lelki és életkérdéseket tárgyalja Isten szava által megmagyarázva úgy, hogy különös figyelemmel ajánlhatjuk mindazoknak, kik a szenvedések tűzésében emésztődnek, vagy e világban igazi békét nem lelnek. Ára 10 fillér. Megrendelhető a gyülekezetek Traktátíókjai útján.

↳ annak valódi bűnöket,

↳ be kerül a Jézus fel, hsz/

szinüvé tegye, félremagyaráz vagy kitalál valamit és egyre jobban belegabalyodik az önmaga szötte hálóba. Kérdem, megtörténhet-e az ilyesmi? Aki tapasztalatból ismeri az emberi természetet, az kénytelen elismerni, hogy ez a legjobb kereszténnyel is megeshetik. Ott van Péter példája! Midőn váratlanul és meglepetés-szerűen megkérdezték tőle, hogy Jézus tanítványa-e, előbb zavarba jött, azután eltagadta. Előfogta őt a bűn.

Isten törvényével szemben azonban senki sem mentegetheti magát azzal, hogy előfogta őt a bűn. Ezzel a törvénnyel szemben nincs helye a févedésnek. Minden elkövetett bűn magában hordja a büntetés terhének a csiráját. A bűn elkövetőjére súlyos terheket ró egyrészt az, hogy kénytelen állandóan a maga bűneiről beszélni, természetesen oly formában, mintha mások tetteiről szólna, másrészt pedig az, hogy a hasonlóság ösztönszerű tudata által felfedezi a gonosz jelenlétét embertársában is. A szemlesütéséből, a hang rezgéséből, az ürügy különösségéből a saját esetéhez hasonló jeleket ismer fel. Ennek következményeképpen azután elveszíti az illető az emberi jószágba vetett hitét.

A tévelygő ember utbaigazítása.

Isten hatalmat adott az embernek arra, hogy elesett testvérét felemelhesse, mert az ember által biztosított bűnbocsánat tulajdonképpen visszhangja az Isten által biztosítottnak. 1. Ján. 1, 9.

A bűnbocsánat azt jelenti, hogy Isten megengesztelődött irántunk. A bűnbocsánat maga nem ment meg a bűnhődéstől, de megváltoztatja azokat az érzéseket, melyekkel az ember a bűnhődést fogadja. A sebész kése épp úgy fájdalmat okoz, mint az emberkinzóé és mégis más érzelemmel fogadjuk. Valakit bűnei megbocsájtásáról biztosítani annyit jelent, mint megvigasztalni, hogy a félelem helyébe nyugalmat nyújtunk neki.

Megváltónk szokása volt, hogy az embereket a bűnfeldozás által mentette meg a büntől. A haldokló tolvajt, aki egy órával előbb még Istent káromolta, feltétlenül biztosította a bűnbocsánatról. Ugyanazt a hatalmat, melyet Jézus gyakorolt, rábizta egyházára: „bizony mondom néktek: amit megkötök a földön, a mennyben is kötve lesz; és amit megoldok a földön, a mennyben is oldva lesz.” Máté 18, 18. Hogy ez nem csupán az apostolokra korlátozódott, kiviláglik Pál apostol szavai-ból (2. Kor. 2, 10.) „akinek pedig megbocsáttok valamit, én is.” Pál ennek az embernek előbb a kiközösítését óhajtotta, de mert a gyülekezet feloldozta őt, ő is feloldozta, mint aki

maga is szerve volt a gyülekezetnek. A feloldozás tehát a gyülekezet sajátja volt.

A bűnbocsánat biztosításában nincsen semmi különösség. Annak, akinek Isten nem bocsájtott meg, ember meg nem bocsájtathat, viszont a kiközösítés nem fordíthatja el a megbocsájtást arról, akinek Isten megbocsájtott.

Az apostol végül rámutat arra a szellemre is, amelyben az útbaigazítást el kell végeznünk. Ez pedig: „a szelídség lelke”. Sátánnak nem lehet Sátánt kiűzetni. A bűn sem űzheti ki a bűnt. Pl. haraggal nem lehet kiűzni embertársam kapzsiságát, ingerlékenységét vagy gúnynyal a különcködését. Csak Krisztus szelídségének van hatalma. Csak az a szeretet számíthat itt eredményre, amely a maga kára árán is kívánja a mások jóvoltát.

Str.

Mit teszel felebarátod megmentéséért az Aratási-Hálamunkában?

Ezévi Aratási Hálamunkánk szeptember 3-án kezdődött. Célunk a magyar Unióban 10.000 pengőt begyűjteni, 25.000 lap elterjesztésével. Midőn e sorokat írom a megrendelések előttem vannak és sajnálattal kell megállapítanom, hogy eddig még 6.000 lapra nincs megrendelésünk. Ti valamennyien tudjátok kedves Testvéreim, hogy az aratási munkában célunk közvetve pogány ember társaikért dolgozni, hogy az üzenet mielőbb bejárja e földet teljesen és eljöjjön az a nap, amely után szíveink sóvárognak: Krisztus Urunk második eljövetele napja. Kérdés azonban, hogy vajjon nemcsak szívvel, hanem tettel is siettetjük-e Isten országának eljöveteletét? Minden egyes lap, amely az üzenetet tartalmazza és amelyet embertársainkhoz viszünk, sietteteti Isten országának eljöveteletét. Isten minket választott ki dicső munkájára, hogy hirdessük eljövetelenek közelségét. A füzetekért kapott összegek által lehetséges világ széles külmisziókat nemcsak fenntartani, hanem előbbre is vinni.

Az aratási hálamunka ez évben jubileumi évéhez ért. 25 éve annak, hogy művünk ezen hadjárata évről-évre visszatér. Jelenleg 43 nyelven és ötmillió példányban jelenik meg aratási lapunk. Népünk ez időben mindenhol e munkában kívánja az Urat dicsőíteni. Előttem vannak különböző jelentések a mostani munkáról. Testvéreink örömmel végzik külföldön is a munkát. E jelentésekből egynehányat idézek:

„Lelkesedéssel kezdtük meg ezévi munkánkat. Testvéreink közül sokan már az első héten elérték céljukat. Egy atyafi 200 pengőt, egy testvérnő pedig 145 pengőt tudott begyűjteni. Néhány gyülekezetünkben nem volt elegendő a megrendelt irat és pótrendelést kellett feladnunk.“ (Drezda.)

„Az egyik gyülekezetben egy nagyon idős szorgalmas testvérnő már hónapokkal előre 30 előfizetést vett fel az aratási számra, most pedig leszállítja az iratokat. Az egyik házaspár 200 pengőt gyűjtött össze, ebből 80 pengőt missziólevelek által. — Nemcsak a felnőttek és az ifjuság, hanem a gyermekek is végeznek aratási hálamunkát. Az elmúlt szombaton a tapasztalati óra alatt 2 gyermek állt fel, akik 20 pengő értékű lapot terjesztettek. Hálásak vagyunk az Urnak, hogy imáinkat meghallgatja és győzelemre segít bennünket.“ (Drezda.)

„Az egyik gyülekezet vezetője 140 pengőt tűzött ki célul. Az első héten több mint 100 pengőt ért el.“ (Keletporosz-terület.)

„Az egyik ifjúsági csoport 5 taggal az első héten 80 pengőt vett be.“ (Hamburg.)

„Feleségem a tejestől 14 pengőt, a péktől pedig 8'50 pengő adományt kapott.“ (Hamm.)

„Az aratási hálamunka, a nehéz anyagi helyzet dacára, győzelmesen halad előre. Gyülekezetünk már el is érte célját. Az Ur velünk van. A célt meg akarjuk kétszerezni.“ (Woltersdorf.)

Ezekben a rövid jelentésekben kifejezésre jut, hogy testvéreink a nehéz idők dacára is eredményesen végzik munkájukat. Valami azonban gyakran áthat bennünket, ami megakadályozza, hogy eredményről beszélhessünk. Gyakran félünk elindulni! Talán szíveink remegnek, midőn arra gondolunk, hogy idegekhez forduljunk! De kedves Testvéreim, rosszat akarunk mi embertársainknak? Nem a legdrágább üzenettel keressük-e fel őket? Tegyük meg a magunkét! Ne féljünk! Ha eddig még nem indultunk volna el, úgy rendeljünk még ma füzetet és menjünk, míg tart a ma „mert eljő az éjszaka amikor már senki sem munkálkodhat.“ Ne féljünk, mert aki fél, nem fog tudni Istennel tapasztalatot szerezni! Amerika egyik gyülekezetében van egy testvérnőnk, akit a félelem annyira áthatott, hogy nem merte lapjait felkinálni. Azonban nem talált nyugalmat. Elindult az egyik utcában és ajtóról ajtóra járt, de nem volt bátorsága sehova sem bezöregtetni. Ezután azt határozta el, hogy az embereknek az utcán fogja felkinálni az iratokat. Azonban ehhez sem volt bátorsága. Végül talált egy utat és módot, hogy irataitól megszabaduljon. Látott egy nagy autót-

teret, ahol gépeiket helyezték el az autótulajdonosok, míg munkájukat végzik. A testvérnő minden egyes autóba bedobott egy lapot. A következő szombaton délelőtt egy finoman öltözött ur jelent meg a gyülekezetben feleségével együtt. Az istentisztelet után a tapasztalatok elmondásakor felállt az a testvérnő is, aki az autókba dobta iratait és elmondotta, hogy mennyire félt és hogy végül is mit tett. Ekkor azonban felállt a finoman öltözött ur is és azt mondotta, hogy ő egyike azoknak, akiknek autójukba lap lett elhelyezve. Feleségével együtt figyelmesen átolvasta azt, talált benne valamit a 144 ezerről is és ezért ő most 144 ezer lapot kíván megrendelni. Mivel azonban neki személyesen nincs ideje azokat elterjeszteni, ezt munkásai által fogja végeztetni. Az eredmény az lett, hogy néhány ezer dollár folyt be azáltal, hogy félénk testvérnőnk lapjait autókban helyezte el.

Mit mondanak nekünk ezen jelentések és tapasztalatok? Azt, hogy az Ur mindenkitől vár *valamit!* Még attól is, aki fél egy lapot is felkinálni. Gondoljátok-e kedves testvéreim, hogy az a testvérnő nem örült a gyülekezettel együtt, aki a fenti tapasztalatot szerezhette? Az Ur velünk kíván lenni e nagyon fontos munkában! Építenünk kell teljes odaadással Sion falait! De ne gondoljátok, hogy az Ur csak külföldön jutalmazza meg azokat, akik őszintén meg akarnak tenni mindent! Most vettem kézhez Magyarország egyik gyülekezetéből a a következő hírt. Az egyik fiatal testvérnő amint megkapta lapjait, imádkozott és azonnal munkához látott. S mi lett az eredmény? Ő maga írja: „imám hamarosan meghallgatásra talált és alig 40 perc alatt mind a 25 füzetet el tudtam adni. Szívből örültem, hogy részt vehettem az aratási munkában.“ Vajha ezen tapasztalatok buzdítanának bennünket arra, hogy ha még nem tettük volna meg azt, amit az Ur tőlünk jelenleg elvár, valóban megtegyük.

Tégy valamit felebarátod megmentéséért, hogy éretted is tehessen valamit Az, Aki hozzád intézi a kérdést: „Kit küldjek el?“ Felelj Kedves Testvérem cselekedeted által: „Itt vagyok Uram, küldj el engemet!“

Jenik Gyula.

„Sokkal kevésbé kell abban bíz-nunk, amit az ember tehet és sokkal inkább kell abban bíz-nunk, amit Isten akar tenni minden egyes hívő lélekért.“ White E. G.

A váci „hegyi“ gyülekezet.

A 36. Zsoltár 7-ik versében az „Isten hegyeit“ emlegeti a zsoltáríró. Bizonytalán azon hegyekre gondolt, ahol fontos események játszódtak le. Ilyenek voltak pl. a Gileád hegye (1. Móz. 31, 21.—45.), ahol Isten megjelent Lábánnak éjjel álomban, majd szövetséget kötött Jákóbbal, Jákób pedig emlékoszlopot emelt az Urnak. A Hóreb hegyén jelent meg az Ur Mózesnek s ott hívta el népe megszabadítására. (2. Móz. 3, 1—6.) A nép e hegy alatt lakott hosszú ideig (5. Móz. 1, 6.) és ott adta az Ur a törvényt (5. Móz. 4, 10—15.). Áron és fiai is ezen a hegyen szenteltettek fel. Ott ülte a nép a második pászkát. (4. Móz. 9, 4.) Nádáb és Abihu ott bűnhődtek az idegen tüzért, stb. . . A Piszga hegyéről láthatta Mózes az igéret földjét

s ott is halt meg. Az olajfák hegyére menekült Dávid Absolon elől. Ezen a hegyen vonult át a galileabeli ünneplők sokasága. Itt énekelték a zsoltárokat a szent templom megpillantása percében. Ide vonult vissza Jézuspihenni, itt sírt Jeruzsálem felett,

itt hirdette a zsidónép és a szent hely pusztulását, itt ígérte meg visszajövetelét. A Sion hegyén épült a templom, melyről Dávid oly sokat énekel.

Még sok más hegyről is van szó a Bibliában, de nem ezekről akarok most írni, hanem a Vác melletti „sejci“ hegyről, ahol f. évi augusztus hó 14-én szintén fontos esemény történt. Pár héttel ezelőtt még előttem is ismeretlen volt ez a hegy, ma pedig úgy gondolok reá, mint Isten hegyére. Mi történt tehát ezen a hegyen? Elmondom Néktek kedves Testvéreim. Néhány évvel ezelőtt a k. Fridrich testvérek egy kis telket vettek ezen a hegyen és örömmel telt szívvel hirdették az utolsó üzenetet az ottani kevés lakosnak. S amint az Ur Igéje máshol sem tér vissza üresen, úgy itt is meg volt a maga idejében a maga jó gyü-

52

mölcsse. Egyesek megtértek, mások viszont oda-költöztek úgy, hogy rövid időn belül tizen követték az Urat és vannak még mások is kik keresztségre készülnek. Ez a tíz testvérünk igen nehezen tudott bejönni Budapestre szombatoként a gyülekezetbe. Így azzal a kérelemmel fordultak a k. Zeiner atyafihoz, hogy szervezze meg a gyülekezetet. Ennek a kérelemnek igen szívesen tett eleget a k. Zeiner atyafi s így a fent jelzett napon hárman, Zeiner atyafi, Jenik atyafi és alulírott kimentünk a szervezés munkáját elvégezni. A testvérek nagy örömmel vártak bennünket és mindnyájan éreztük az Úr közelségét. A krisztusi lelkület és boldogság látható volt minden arcon. Bár a gyülekezet csak tíz tagból áll, mégis van ifjusági és Tábea csoportja is. Az ifjusági csoport tagjai az egész gyülekezet, mert mindnyájan

ifjak. Ugyazintén a Tábea-csoportnak is, mert mindenki akar dolgozni Jézus dicsőségére. Sőt van a gyülekezetnek egy kis zenekara is. Az említett napon is midőn megszólalt a zenekar, csak úgy özönlött a nép le a hegyről az Isten tiszteletre. Délben a kedves testvérek

A váci „hegyi“ gyülekezet. Megalakult 1932. augusztus hó 14-én.

voltak szívesek vendégül látni bennünket. Délután a k. Zeiner atyafi tartott az egybegyűlt sokaságnak bibliaórárt. Bár viszonylag sokan jöttek össze, termünk nem lett kicsiny, mert a szabad természet ölen, a szép almafa alatt ültek az Ur által szépen kipárnázott ülő helyen, a zöld pázsiton, a gyepen. Öröm volt látni, hogy mennyire éheznek és szomjuhozak ez emberek az Igazságot. Az óra végével mindenki megelégedéssel készült távozni, ám előbb még asztalt terítettek a kedves Testvérek s csak egy kis falatozás után indulhattunk utnak.

Örömmel emlékezünk vissza erre a szép napra. A szíves vendégszeretetért pedig e helyről is köszönetet mondok a kedves Testvéreknek. Vajha az Ur felettébb megáldaná kicsiny népét a sejci hegyen is, hogy ez is az Ur hegye legyen, az Ő szent gyülekezete. *Murányi A.*

Bakos atyafi

a Fekete Tenger partvidékén dolgozott a nyár folyamán és a magyarországi testvéreket e helyről is szeretettel üdvözli a 66. Zsoltár 5. 16. és 20. verseivel. A magyar könyvevangélistáknak pedig azt üzeni, hogy az élet ott nem olyan nehéz, mint itthon, hanem még nehezebb. De Az, Akinek hatalma van mennyen és földön, felettébb jól tett vele, mert 17 nap alatt 103 órát tudott csak dolgozni és az eredménye mégis 689.66 pengő volt. 375 darab könyvet és 560 darab folyóiratot tudott eladni. Persze amíg ezt az eredményt elérte sok jó és kevésbé jó tapasztalatot szerzett. A mellékelt képen lévő faluban hét óra alatt 100 pengős forgalmat ért el, ami szinte hihetetlen eredmény a nehéz pénzvviszonyokat tekintetbe véve. Valóban csodálatosak voltak az Úr cselekedetei Bakos atyafi misszióútja alkalmával.

Nem vont meg kegyelmét Tőle és meghallgatta könyörgését. Különösen az utazás volt meglehetősen körülményes és veszedelmes. Ezen a vidéken mindig olyan utakon kellett utazni, amelyre az otlakók

azt mondták, hogy lehetetlen. A hat hét alatt hegyen-völgyön, erdőségeken, tengeren és vasuton többet kellett utaznia, mint amennyit dolgozni tudott. Ez az utazás egyrészt öszvér vagy lóháton történt, de olyan utakon, ahol néha szügyig járt a ló a sárban és nem tudta az atyafi hogy melyik pillanatban sülyed el a ló vele együtt a mocsár kellős közepébe. Ezekre az utakra mindig vezetőt is kellett magával vinni, hogy célhoz érhessen. Ezen a vidéken még sok rabló is garázdálkodik, de az Atyafi nem retent vissza semmitől, hanem bízott a 34. Zsoltár 8. versében lévő ígértben, hogy az Úr angyala tábor jár az öt félők körül és elindult. Sikerült is sok életveszélyes helyzeten keresztül megérkezni útja céljához, Sinop-ba ahol úgy látszik már várták és rögtön lecsukták fél napra,

Törökország legkeményebb fegyházába. De írja, hogy legalább kipihente kissé magát, mert az út igen fárasztó volt, mivel elszokott a lovaglástól.

„Ajánlom a kedves könnyevangelista munkatársaimnak, — írja — hogy a lovaglást se felejtsek el, mert ezen körutam alkalmával láttam, hogy jó ha mindent tudunk, amennyiben sosem tudjuk mikor lesz rá szükségünk.“ Az egyik helyen a méhészetre kellett az embereket tanítania, máshol viszont a helyes kenyérsütésről beszélt nekik, amit még „summás gazda“ korában tanult meg itthon s ott gyümölcsözött a könyvterjesztés munkájában.

Egy alkalommal egyik kisebb városból akart a legközelebbi faluba átmenni, de ezt csak kb. 18—20 órai lovaglással, vagy a tengeren át lehetett megközelíteni. Mivel a lovaglásból már eleget próbált, inkább a tengeret választotta. Fogadott hát egy csónakot és elindultak. De a tenger oly igen hullámozott, hogy a másik utasnak nem volt egyéb tenni valója, mint folyton merni ki a vizet a csónakból, amelyen gyorsan csak tudta. Az atyafit pedig közben

Ebben a török faluban érte el Bakos atyafi a 100 pengős forgalmat.

Az Úr megmutatta, hogy Nála minden lehetséges.

elfogta a tengeri betegség, de nem igen törődhetett magával, mert neki meg az volt a dolga, hogy ahol a víz befolyt a csónakba, ott a hasadékot faggyuval eldugaszolja. A 3—4 órás utból 9 óra lett, mire a faluba érték, úgy éjfél tájt. De akkor sem pihenhetett le, mert nem volt hová, mivel későn volt. De az Úr itt is csodálatosan elé vezetett egy muzulmánt, aki meghívta magához. Miután beszélgettek egy ideig a „gyaur“ hitről és Mohamed tanításairól, megrendelt nála egy régi betűs Bibliát. A jó könyvevangalista még éjfélben is tud eladni, — írja tovább — ha az Úr kegyelme vele van.

Bofra nevű városkában megismerkedett a Postafőnökkel, az Igazgató tanítóval s más előkelőbb emberekkel, akik érdeklődtek, hogy

milyen iskolákat végzett. Az atyafi megmondta, hogy biz ő nem igen végzett magas iskolákat, hanem 6 évig végzett gazdasági munkát egy uradalomban, ahol elég jó bizonyítványt adtak neki. Alig, hogy ezt elmondta, azonnal azt felelték, ilyen emberre van szükségünk, mert mi nem értünk semmihez csak a dohánytermeléshez. Mindjárt meg is hívták kertjeikbe, ahol a gyümölcsfaoltásról és ápolásról is beszélt nekik. Hogy mennyire örvendtek ennek, mi sem igazolja jobban, mint az, hogy kérték maradjon ott és nyitnak neki egy iskolát, ahol a kb. 7000 lakosu városka polgárait a belterjes gazdálkodásra taníthatja. Ő azonban felvilágosította őket munkája céljáról és nem fogadta el az ajánlatot.

Arra kér még bennünket a k. Bakos atyafi, hogy imádkozzunk ezért a területért is, mert nem hiszi, hogy a 14 milliónyi török nép között csak 70 adventista volna az Úr célja. A k. Bakos testvérnő is szívélyes üdvözleteit küldi a magyarországi Testvéreknek.

Az ének és zene az Ur művében.

„Az ének és zene épp úgy része az Isteniszteletnek, mint az ima, vagy a beszéd.” White E. G. Patr. und Proph.

Az igazi művészet Isten adománya. Ezáltal az embereket örömteltebbé, bátrabbakká teszi, vagy lelki álmukból felébreszti. A zenében és énekben egy legyőzhetetlen erő — hatalom van. Mint valami elektromos áramhullám úgy járja át és köti le a szép zene a test minden részét. Sokaknak szolgált már megtérésre a szép ének és sok elfordult testvérünk jutott új erőhöz egy jó szövegű és szívhez szóló melódiájú ének hatása alatt. Ez a tapasztalat készítet bennünket arra, hogy mind többet és többet foglalkozzunk ezzel a kérdéssel. A fáradt katonák a zene hangjai mellett nagyszerű diszmenetre is képesek. A menetelés zene és énekkiséret mellett sokkal könnyebb, mint egyébként. Ha mi is megfelelő zene és énekkiséret mellett járjuk földi vándorlásunk utját, akkor ujult erővel jutunk előre célunkhoz, ahogy ezt a szent életű férfiak minden időben tapasztalták is.

Josafát győzelmének az volt a titka, hogy az Ur énekeseit a sereg elé állította és az Ur dicséretét énekelte. (2. Krónika 20, 12, 21. 22.) Mikor a három király felkereste Elizeust, csak úgy tudott profétálni, hogy előbb egy énekes énekel. Az ének hatására pedig „az Urnak keze lőn rajta.” (2. Kir. 3, 13. 15.) Egy

igen kedves énekes-zenész volt a kis Dávid. Mikor a gonoszlélek gyötörte Saul királyt, Dávid hárfajátékára egészen megkönnyebbült. Az Isten dicséretét zengő ének elűzi még a gonosz angyalokat is. Ha Dávid ma köztünk élne bizonyára nemcsak tagja volna a gyülekezeti énekkarnak és zenekarnak hanem mindenfelé meg is szervezné azokat. (1. Sám. 16, 14.—23.)

A nehéz és nyomorúságos órákban az ének és zene már nem egy dicső győzelmet aratott. Pál és Silás a filippii börtönben még „éjfélkor is imádkozván énekkel dicsőítették az Istent.” (Ap. csel. 16, 25.) Husz és Hyeronimus énekelve léptek a máglyára, tudván, hogy kit dicsőítenek ezáltal. Sok más jó bizonyosságot lehetne még felsorolni a zene és ének áldásos hatásáról. Az orvostudomány még gyógyítani is igyekszik ma már a zenével.

Egyszer egy karmesternek a lakásában láttam zongorája felett ezt a mondatot: „Musik ist die Nahrung der Liebe.” „A zene a szeretet tápláléka.” És valóban szépen táplálhatjuk a bennünk lévő szeretetet Istent dicsőítő, embertársainkat vigasztaló, reményt keltő énekeinkkel, zeneszámainkkal.

A zene az árnyék-istentiszteletnek is fontos részét képezte és egy szent célt töltött be: „a gondolatokat ahhoz emelte fel, ami tiszta, szent és magasztos volt és a lélekben Isten iránti hálát és imádatot ébresztett fel.” De milyen nagy a különbség a régi szokás és a manapság oly gyakran használatos zene között. Mennyien bírják ezt az adományt és ahelyett, hogy azzal Istent dicsőítenék, magukat emelik fel vagy olyan élvezetek szerzésére fordítják, melyeknek keresését Isten megtiltotta. Így ami nagy áldás volna, ha helyesen használnák, egyike a legeredményesebb eszközöknek, amellyel sátán az örökkévaló dolgokról és kötelességekről a figyelmet elfordítja. „Nekünk arra kell törekednünk, hogy dicsőítő énekeinkben — amennyire csak lehetséges, — a mennyei kar összhangjához közeledjünk. A hang helyes gyakorlása egy igen fontos tényező és nem szabad elhanyagolni,” — írja tovább White tnő. Azért a jóhangu testvéreknek mindig bent kell lenni az énekkarban a többieknek pedig tovább kell képezniök magukat. (1. Krón. 25, 6.—8.)

Legyen azért énekünk és zenénk Isteniszteleteinknek áldásosan szerves része s ahol csak lehetséges szervezzük meg az ének- és zenekarokat idejében és ápoljuk azokat és fejlesszük szeretettel és megkülönböztetett gondallal mind ama napig, amig csak Jézus meg nem jelen értünk a felhőben, amikor is majd egy

új éneket fogunk énekelni, amelyet „senki meg nem tanulhat, csak a száznegyvennégyezer, akik áron vétettek meg a földről.” (Jelenés 14, 1.—5.) Adja az Úr, hogy mi is ezek közé az énekesek közé tartozzunk. Ámen.

K. S.

tunk testben, lélekben, az adventi hitben és emberszeretetben megerősödve.

Aldja meg az Úr ezen összejöveteleknek hatását a jelenvolt ifjúság, felnőttek és sok barátkozó vendégeink szívében.

S. K.

Összejöveteleink a délkeleti sarokban.

Déli kerületeink ifjúsága főleg anyagi okokból nem vehetett részt a börsönyi hegyekben rendezett ifjúsági kiránduláson. Bizonyos értelemben ezt pótolta az a két szép összejövétel, mely a napokban Dombiratoson és Békéscsabán lefolyt.

A dombiratosi összejövétel különös jellegét az adta meg, hogy hat olyan helyről jöttek össze testvéreink, ahol három év óta nem szabad nyilvánosan összejönni. Augusztus 20-án szombaton reggelre megtelt Fodor testvérünk dombiratosi háza szekerekkel és vendégekkel. Az arcokon ott ült az áhíthatnak és szabad istentisztelet gyakorlásnak boldog érzete. Itt nem voltak hiányzó szombatiskolai tagok, ellenkezőleg, úgy éreztük büntetés lett volna otthon maradni. Mily más lelkület ez, mint az, amely némelyeket szabad városainkban betölt. Az Úr-vacsorában nemcsak a helybeliek vettek részt, hanem azok a szomszédos gyülekezetek is, akiknek ez saját falujában tiltva van.

Délután kedves ifjúsági ünnepélyt tartottunk a falu jegyzőjének jelenlétében, aki igen előzékeny velünk szemben és most is türelemmel, sőt figyelemmel hallgatta a szereplőket. E községekben Fodor atyafi végzi a munkát Stoics atyafival karöltve. Az ő feladatuk e szétszórta gyülekezeteket ápolni és a nehézségek dacára őket erősíteni. Imádkozzatok hét bezárt gyülekezetünkért.

A csabai összejövetelel láttuk mennyire szereti népünk az együttlakozást, mily hatással van a megnyilvánuló szeretet és öröm a testvérekre. A körösparti hűs erdőben gyülekeztünk már reggel 8-kor. Délre egy autóbusz, kb. 15 szekér, 30-40 kerékpár állt a „kocsiszinben.”

A jelen voltak száma kétszáz lehetett, többnyire fiatalok. De sokkal fontosabb a számoknál az a komoly lelkület, mely az összejöveteleken megnyilvánult. Voltak gondúzó pihenő óráink, de a teljes délutánt lelkieknek szenteltük. Zene, énekkar és sok szavaló szerepelt; Albrecht, Stoics és Debreceni atyafiak és sorok írójával együtt szóltak Isten ígéből a 12 gyülekezet egybegyűltjeihez. Este 7-kor szétoszol-

„Ne ítéljetelek a látszat után!”

János 7, 24.

Jézus eme tanácsát igen jól megérteti velünk Werne egyik híres regényében szereplő a forrongó Szibéria felé utazó két ujságíró. Az egyik a robogó vasuti kocsi jobb, a másik a bal oldalán nézeget ki és aszerint amit lát, homlokegyenest ellenkező tudósítást küldenek lapjaiknak. Az egyik hegyes vidékről, a másik végtelen alföldről ír. Az egyik szerint tökéletes nyugalom, béke és boldogság honol az orosz földön. A másik pedig lázas hadikészülődést, izgalommal telt, forró hangulatot említ, mert a vonat a hegy lábánál fut s így az egyik a hegyvidéket, míg a másik az alföldet s az állomásokat szemléli.

Mindakettőnek igaza volt és még sem volt egyiknek sem igaza, amennyiben egyikőjük sem látta a teljes igazságot. Annyit láttak csak, amennyit a saját ablakukon át szemlélhettek.

Mi is nézhetjük csak a saját ablakunkon át az életet és a körülményeket és ilyenkor mindig csak félig jól, mondhatnók: rosszul fogunk látni. Minden helyről mást és másképen lehet látni, ezért a közmondás: „a látszat csal.” Hiszen milyen mást látunk egy magas hegyről és mást egy sötét oduból, vagy pince ablakból. Más kilátás nyílik a paradicsom kapujából, az Ararát hegyéről, a Sinai hegyről, vagy a Golgotáról. És a Golgota ormáról milyen másképp néztek le Krisztus, vagy a jobb és baloldalán lévő lator, Magdolna, a százas, a főpapok és a többiek. Így nem marad más hátra, mint Pál apostol tapasztalata szerint eljárni mindenben: „azért idő előtt semmit se ítéljetelek.” (1. Korinthus 4, 5.) Akkor nem fogunk sem csalódnani, sem becsapódnani és sok meg nem értést, félreértést, neheztelést, viszálykodást, szomorúságot, sőt haragot, békétlenséget, nyugtalanságot fogunk elkerülhetni. Nem is fogunk odajutni, ahová a „Prédikátor” jutott mondván: „dicsérem én a megholtakat az élők felett, akik még élnek, de mindakettőnél boldogabbnak azt, aki még nem lett, aki nem látta azt a gonosz dolgot, amely a nap alatt történik.” (Prédikátor 4, 2. 3. 1.) Ne szerezzünk senkinek se könnyhullatást, hanem sokkal in-

kább vigasztalást, „vigyázzván arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon; ne hogy a keserűségnek bármely gyökere fölnevedvén megzavarjon, és ezáltal sokan megferőtztessenek.“ (Zsid. 12, 15.) Azért „egyenesen járjatok, hogy a sánta el ne hajoljon, sőt inkább meggyógyuljon; követvén Jézus fentírt tanácsát „ne ítéljete a látszat után, hanem igaz ítéllettel ítéljete.“ Így örökölni fogjuk az áldást, amely Ézsautól megvonatot, noha sok könnyhullatással kereste azt.

K. S.

Ifjuságiosztályunk 25 éves jubileumi évében vagyunk 1932-ben,

amennyiben 1907-ben lett ez az osztály megszervezve 6310 taggal. A jelenlegi létszám 80.000-nél is több, melyért hálásak vagyunk az Urnak. Az eddig elért eredmény feletti örömben azonban nem akarjuk elfelejteni azt, hogy nem lehetne-e ebben a jubileumi évben valami különöset tenni rokonaink, barátaink, ismerőseink körében élő ifjak megmentése érdekében? Tegyük meg a tőlünk telhető legjobbat e téren is, hogy az Ő öröme és a mi örömünk is beteljen s elmondhassuk együtt ama napon: „imhol vagyok én és a gyermekek, akiket az Isten nékem adott.“ Zsidók 2, 13.

A Miatyánk

az elgondolható legtökéletesebb ima. Rövid, de mindenre kiterjedő. Aki eszerint az ima szerint él, helyes viszonyban van Istennel és emberrel egyaránt. Az igazi keresztények életprogramja ez az ima.

„Mert nem mindenkié a hit!“

Hangzik a Károli fordítás szerint Pál 2. Thess. levele 3, 2. verse. Egyesek ezzel azt akarják bizonyítani, hogy az Ur némelyektől a hitet megtagadta. De az alapszöveg szerinti „Pistis“ szó nemcsak hitet, hanem hűséget is jelent. Így tehát olvashatjuk így is: „mert nem mindenki hű“ és tovább a 3-ik versben: „de hű az Ur, aki megerősít titeket és megőriz a gonosztól.“ Ha az emberek nem is tartják meg amit fogadtak, az Ur megtartja szavát, mert ő mindig hű, nála nincs változás, vagy a változásnak még csak az árnyéka sem.

„Boldogságunk csak akkor tökéletes, ha mások is részesei annak.“

„Az ember célja a tett, nem pedig a gondolat, mégha a legnemesebb volna is az.“

56

„Jó dolog helyesen gondolkodni, de isten csak a helyes cselekedet.“

„Soha sincs egyedül az, akit nemes gondolatok kísérnek.“

„A rég élt Plató imáját imádkozom: Istennem tégy széppé bensőleg.“

„Semmi sem egyszerűbb, mint a Nagyság aki nagy, az egyszerű.“

Bibliám.

*E Biblia egy könyv csupán,
De mindennel fölér,
Mit csábítón ígér s kínál
Kinccsel dús földi tér.*

*Több mint ezüst, arany, gyémánt,
Halomra gyült vagyon, . . .
Az mind pusztul, elvész hamar,
Ebben élet vagyon.*

*Könyvemnek nem holt anyaga:
Beszéde él s örök.
Lapjait tűz perzselheti,
Igéje zúg, dörög.*

*Mint égi harsona zengi:
— Az Urnak éljete! —
Egyedül Őt imádjátok
S üdvöt keressetek!*

*Csak Bibliámra hallgatok,
Intését követem,
Üdv kincsét kapom örököül,
S áldott lesz életem.*

Szabó L.

„ADVENTHIRNÖK“ H. N. Adventisták Magyarországi

Uniójának közlönye.

Felelős szerkesztő: Streisinger Béla

Felelős kiadó: Jenik Gyula

Egyesszám ára 24 fillér.

Vallásos Iratok Nemzetközi Kiadóhivatala nyomdája Budapest